

Zvierací záchranári

Premrznutá volavka

Veronika Francová
Ilustrácie Zuzana Slánská

Skutočné príbehy z našej prírody

FRAGMENT

Zvierací záchranári

Premrznutá volavka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Veronika Francová

Zvierací záchranári - Premrznutá volavka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Zvierací záchranári

Premrznutá volavka

Napísala Veronika Francová

Ilustrovala Zuzana Šlánská

FRAGMENT

Veronika Francová: *Nové príbehy se šťastným koncom – Promrzlá volavka*
Text © Veronika Francová, 2021
Illustrations © Zuzana Slánská, 2021
Cover photos/JasminkaM; Eric Isselee; Ryzhkov Photography/Shutterstock.com
Translation © Katarína Lalíková, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4806-3
ISBN e-knihy 978-80-566-4872-8 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Velký mráz

„Konečně pořádná zima!“ Otecko sedel pri sviatočnom obede a spokojne si mädlil ruky, lebo už celý týždeň mrzlo, až trešťalo.

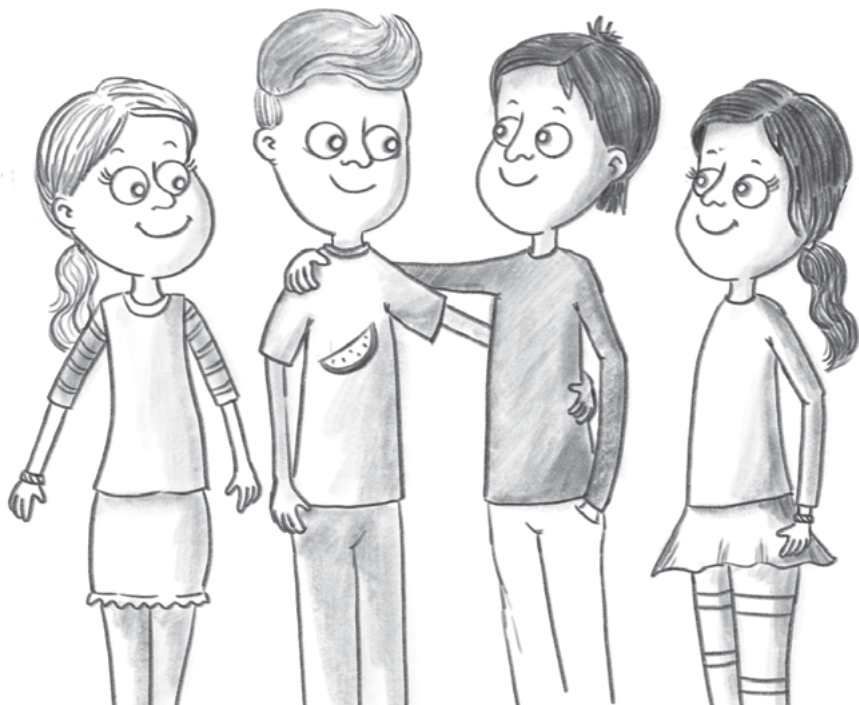
„Popoludní by sme sa mohli ísť korčuľovať na rybník. Čo na to poviete, deti?“

„Jupí!“ potešili sa Tadeáš aj Agáta a zvyšok mäsa s pečenými zemiakmi do seba doslova nahádzali. Včera bol Štedrý deň a obaja si pod vianočným stromčekom našli nové korčule, takže sa veľmi potešili, že ich pôjdu vyskúšať.

„Skvelý nápad, zavolám aj Tinke a Krištofovi, či by nechceli ísť s nami,“ nadšene navrhla Agáta. Bola síce o rok mladšia ako Tadeáš, ale z nich dvoch mala podrezanejší jazyk, preto všetko telefonovanie a dohováranie sa väčšinou vybavovala ona.

Tina a Krištof boli taktiež súrodenci a s Tadeášom a Agátou sa kamarátili už odmalička. Chlapci chodili do štvrtej triedy, dievčatá do tretej. Často spoločne podnikali rôzne dobrodružstvá – cez prázdniny chodievali stanovať, hrávali šípky alebo si v lese stavali tajný úkryt. Vyzerali trochu ako štvorčatá, keďže boli stále spolu. Teda, samozrejme, až na to, že Tadeáš s Agátou mali vlasy čierne ako uhoľ a Krištof s Tinkou boli skoro blondiaci. Agáta s Tinkou nosili rovnaké náramky z bavlniek, ktoré si navzájom vyrobili, a často si česali aj podobné copy. Tadeáš s Krištofom zase v lete nosili rovnaké šiltovky.

Všetci štyria sa často stretávali doma u Agáty a Tadeáša, pretože bývali v dome so záhradou, kde bolo viac miesta než u Krištofa s Tinkou, ktorí žili v paneláku. Väčšinou sa hrávali v podkroví v Tadeášovej izbe, kde zo stropu visela hojdacia sieť a na zemi bola žinienka, vďaka čomu sa tam cítili pohodlne a príjemne. Keď rodičia neboli doma, deti sa hrali v celom dome – najradšej sa šmýkali po schodoch ako na kĺzačke a skákali von oknom v obývačke.

V lete zase často bývali v záhrade, kde rástol veľký orech, po ktorom sa skvele šplhalo. Keď bolo horúco, špliechali na seba vodu zo suda na polievanie. Skrátka, spolu sa vždy poriadne vybláznili.

Dnes však kamaráti Agátu sklamali. Vraj k nim prišiel na návštevu bratranec a chcú s ním vyskúšať novú počítačovú hru, ktorú Krištof dostal od Ježiška. *Škoda*, pomyslel si aj Tadeáš, lebo sa tešil, že si s Krištofom zahrá hokej. Vo dvojici s Agátou Špagátou (ako sestru niekedy nazýval) si toľko zábavy neužije. Potom sa však znova zadíval na svoje krásne nové korčule, ktoré ležali pod stromčekom, a okamžite sa mu vrátila dobrá nálada. Navyše, mamička o chvíľu priniesla na stôl šálky s kakaom a tácku s vianočným pečivom, takže sa sústredil na vyjedanie svojich obľúbených vanilkových rožkov a osích hniezd. Tadeáš mohol jesť skoro stále, ale nech zjedol čokoľvek, bol tenký

a vytiahnutý. Agáta bola tiež štíhla a vrtká, ale o čosi nižšia ako jej brat. Možno preto, lebo toho toľko nezjedla.

Po obede sa deti na chvíľu natiahli na pohovku pri kozube, aby im pred korčuľovaním trochu vytrávilo. Tadeáš si pritom prezeral svoju novú encyklopédiu dinosaurov, Agáta sa snažila rozlúsknuť drevený hlavolam a zároveň hladkala Riška. (Riško bol ryšavý kocúr s bielou náprsenkou, ktorého deti našli pri smetiakoch, keď bol ešte malé mačiatko. Vzali ho so sebou domov a odvtedy bol členom rodiny.)

„Nasadať, panstvo!“ zavolal po chvíľke na deti otecko, ktorý už naštartoval auto a oškrabal namrznuté okienka.

Agáta s Tadeášom sa rýchlo obliekli a naložili korčule do kufra. Mamička im ešte priniesla termosku s teplým čajom, kúsok zabalenej vianočky, keby ich vonku prepadol hlad, a rukavice, ktoré si Tadeáš zabudol v predsieni.

„Poriadne si to užite a dávajte na seba pozor,“ rozlúčila sa s nimi a vrátila sa domov, aby po obede dala spinkať Rozálku, Tadeášovu a Agátinu mladšiu sestričku, ktorá mala len tri roky a na korčuľovanie bola ešte malá.

Deti nastúpili do auta a otecko sa vydal smerom k rybníku za mestom. Bol to iba kúsok, takže deti sa ani nestihli začať vzadu postrkovať. Keď zaparkoval, Tadeáš okamžite vyskočil zo sedadla a celý nedočkavý šiel skontrolovať situáciu.

„Paráda, ľad je hladký ako zrkadlo!“ zvolal od brehu.

Už-už sa chcel poriadne šmyknúť, ale otecko ho zadržal. „Počkaj, najskôr musíme vyskúšať, či je dosť pevný.“ Nato jednou nohou stúpil na zamrznutú hladinu a poriadne dupol. Zadunelo to, ale ľad nepraskol.

„Vyzerá to dobre, však?“ spýtavo poznamenal Tadeáš s nádejou v hlase.

„Áno, vyzerá,“ prikývol otecko, „ale aj tak sa radšej budeme držať pri kraji. Celkom nerád by som sa dnes okúpал.“

Tadeáš s Agátou sa síce zasmiali, ale trochu ich to aj vyľakalo. Na rybníku sa ešte nikdy nekorčulovali, pretože takúto tuhú zimu zažívali tento rok prvýkrát. Dosiaľ chodili vždy iba na umelé klzisko.

Všetci traja sa posadili na vyvrátený kmeň stromu na brehu, prezuli sa do korčúľ a konečne vyrazili na ľad. Najprv sa korčulovali spolu, pretože Agáta sa občas potrebovala niekoho trochu pridržať, ale po chvíli už získala v nohách väčšiu istotu. Dokonca sa začala učiť korčulovať dozadu a robiť malé otočky. Tadeáš zase trénoval prešľapovanie a rôzne kľučky. Nové korčule sa mu kľzali skoro samy, a tak si ani nevšimol, že oteckovi a sestre ušiel.

Keď sa po niekoľkých minútach otočil, zistil, že obaja sú ďaleko za ním. Rozhodol sa preto,

že si na chvíľu niekde sadne a počká na nich. Len čo na to pomyslel, do oka mu padol rybársky čln obrátený hore dnom. *To by mohla byť dobrá lavička*, napadlo mu a vydal sa k nemu. Zmietol z člna snehový poprašok a chystal sa posadiť.

V tej chvíli sa ozval zvláštny zvuk. Zľakol sa, až nadskočil a spadol do snehu. Znelo to, akoby o plechový bok člna niečo zaškriabalo. Ako keby sa tam niekto schovával... Čo to bolo?!

Tadeáš chvíľu vystrašene pozeral na čln a ani sa nepohol. Nakoniec nabral odvahu, podišiel bližšie a napäto čakal, či sa to bude opakovať. Možno sa mu to len zdalo. Alebo ten zvuk spôsobil on sám, keď si sadal na čln. Opatrne priložil ucho ku kovovému trupu – a počul to znova. Niečo bolo pod člnom. Niečo živé.

Zvedavosť zvíťazila nad strachom.

